

Chartres

Een strakblauwe hemel begroet me wanneer ik de rits van mijn tentje open. Waar heb ik dit prachtige weer aan verdiend? Vanuit de camping is het zoeken naar de fietsroute. Mijn richtinggevoel stuurt me een verkeerde helling op. Ik heb mijzelf die fout tijdens de snelle afdaling van dezelfde bult op de terugweg al weer lang en breed vergeven. In Adainville pak ik de draad weer juist op. Vandaag loopt het als een trein. De heuvels vormen nauwelijks een probleem. Ik geniet van de tocht tussen de gele koolzaadvelden; verkeer is er niet op deze binnenwegen.

In Maintenon kan ik mijn eerste kop koffie voor vandaag kopen. Eerder is alles wat zich met horeca bezighoudt gesloten. Ik neem me voor om morgenochtend voor ik vertrek eerst mijn eigen kopje koffie te zetten, wanneer ik mijn brandertje fatsoenlijk aan de praat krijg. 'Nettoyer' is blijkbaar hier geen 'brûler'. Thuis brandt de Coleman wel op onze wasbenzine. Ik heb zonde moeten maken van de vier eieren, die ik vanmorgen als omelet gedacht had. Ze sterven een roemloze dood in de afvalcontainer; ik had ze een beter lot gegund. Gelukkig heb ik de twee hardgekookte eitjes nog. Daar zal ik misschien later best nog wel eens blij mee kunnen zijn.

Bij de Grand Marché in Maintenon wil ik 'octan 98 sans plomb', gewone autobenzine, kopen bij een onbemand tankstation. Minimale afname tien liter, lees ik. Daar sta je met de Sigg-fles van anderhalve liter en je pinpas. Er gaat een meisje in een Austin Cooper bij de andere automaat tanken en nog voor ze uitgestapt is, sta ik bij haar mini. Ze begrijpt mijn probleem en helpt me uit de brand. Voor iets

meer dan twee euro is mijn voorraadfles weer vol en de aardige mademoiselle tankt haar sportieve Britse rallyauto af. Wanneer ik de brandstof wil betalen, wijst ze dat gedecideerd van de hand. "Een pelgrim help je als je kunt. Zo eenvoudig is dat." voegt ze er aan toe. Vijfhonderd kilometer terug had waarschijnlijk iemand tot op de eurocent nauwkeurig uitgerekend wat ik voor mijn gedeelte van de tankbeurt moet afrekenen! Ik ben benieuwd of deze benzine wel vergast en wil branden. Coleman Fuel is alleen in gespecialiseerde buitensportzaken te koop; ik ben er hier in Frankrijk nog niet over gestruikeld.

Langs een alleraardigst, lang fietspad langs de Eure kom ik bij de stadsgrens van Chartres, de stad waar ik eigenlijk pas op vrijdag wil aankomen. Ik zou heel graag het labyrint op de vloer in de kathedraal willen lopen. Het moet een bijzonder bezinnende uitwerking op je hebben. Het is vandaag woensdag. 'Tant pis!' Het zij zo!

Halverwege het fietspad, ik ben er nog geen hond tegen gekomen, wil ik even van de gelegenheid gebruik maken om mijn billen in te smeren met AD-crème. Ik begin weer last te krijgen van zadelpijn en moet nog een stukje. Ik heb net wat verzachtende crème op de wijsvinger van mijn rechterhand gebracht, wanneer er een wandelaar in zicht komt. Maar even wachten met de verzorging van mijn zitvlak tot hij voorbij is. Op het moment dat de Fransman mij passeert, hoor ik achter me: "Een Nederlander, óók op de fiets in Frankrijk!" 'Oók op de fiets' is misschien iets te veel gezegd, als ik zijn transportmiddel bekijk: zo met een betonschaar van een of andere Amsterdamse brugleuning gehaald. Zijn bagage hangt half uit de openstaande krantenwijk-fietstassen.

Zich nauwelijks generend voor de slechte staat van zijn gebit, spreekt hij me aan. Joris heet hij en is onderweg naar Poitiers. Nee, hij is niet op pelgrimstocht. De ex-antiquair uit de hoofdstad heeft de zaak van zijn ouders verkocht zonder hypotheekschuld; het mag nu allemaal een paar centen kosten en daarom overnacht hij in een gîte of bed & breakfast. Ook aan kleding geeft hij zijn geërfd kapitaal blijkbaar niet uit: zijn vettige broek mist enige pasvorm en zijn rafelig overhemd hangt als een vlag daarboven. In de hoofdstad van dit land zou men zonder probleem op een van de metroroosters een plaatsje voor hem vrijhouden. Ik krijg nog meer ongevraagde informatie: “Ik reis omdat we allemaal wereldburgers zijn. We horen gewoon niet op één plek! Het zwerven zit ons allen in het bloed. Wij twee behoren tot de soort dat onze natuur volgt. Anderen ontkennen of verdrukken de drang tot reizen en raken gefrustreerd. Ik zie het in mijn kennissenkring. Ik zou ze bij de haren mee moeten slepen de wereld door!” Hij is duidelijk héél lang al in zijn eentje onderweg geweest...

De man blijft aan het woord en wanneer hij deze filosofie ook nog in het Frans aan een voorbijganger gaat slijten, houdt mijn beleefdheid op. Ik maak resoluut aanstalten om verder te fietsen. De Amsterdammer gaat orerend door tegen de arme Fransoos, terwijl hij mij ter afscheid de hand toesteeft. “We komen elkaar nog wel een keer tegen. Dit was een goed gesprek!” Mijn gezicht kan ook wel een likje AD-crème gebruiken en net voor ik de uitgestoken hand beantwoord, smeer ik de helende zalf, die al die tijd aanwezig is op mijn wijsvinger, op mijn enigszins verbrande voorhoofd en neus.

Ik ga verder en wanneer ik er helemaal zeker van ben dat ik niet door Joris gevolgd word, sla ik een zijweggetje in en zoek een bankje op om uitgebreid te lunchen. Een uurtje

later in Chartres, net toen ik mijn fiets de supersteile helling richting kathedraal op wil sturen, zie ik de Mokumer verderop zijn weg zoeken door de historische stad. Ik ben er best goed in om mensen te ontwijken. Ik mis nu wel de mogelijkheid om een foto van dit zonderlinge heerschap te maken; het is er eentje 'om aan de verzameling toe te voegen'.

Voor de beroemde kathedraal arriveer ik gelijktijdig met een twintigjarige Engelse au-pair, die met haar kinderwagen ook moeite heeft met de hobbelige helling naar de Cathédrale Notre-Dame. Het roodharige meisje met haar prachtige sproetengezichtje kijkt me met twee smaragdgroene ogen lachend aan: "We made it!" We komen op adem aan de voet van het gotische bouwwerk. Ze biedt aan met mijn toestel een foto van me te maken voor het kolossale bedehuis. Ik ga er even voor staan bij de ingang aan de westgevel met zijn drie romaanse portalen. Ze stopt me dan twee euro toe. Of ik in Santiago een kaars voor haar wil opsteken. Lynn heet ze en komt uit Birmingham. Ze heeft deze week te horen gekregen, dat ze binnen een maand een donornier gaat krijgen. Ik vertel haar, dat ik voor een aantal mensen, die me erg dierbaar en erg ziek zijn, een steentje voor het Cruz de Ferro meedraag. Ik leg hun last tweehonderd kilometer voor Compostela bij het hoogste punt van de camino neer. Samen zoeken we tussen de kinderkopjes bij de kathedraal naar een kiezel. Ze vraagt me om even op kind en kinderwagen te letten. Ze verdwijnt in het godshuis en komt even later, met de mooiste glimlach die ik ooit zag bij een kerkbezoeker, terug met het kathedraalstempel op het steentje. De inkt is nog nat en voorzichtig geef ik hem een plaatsje in mijn stuurtaas. Met een dikke kus op mijn wang neemt ze afscheid en verdwijnt met haar kinderwagen tussen de vele toeristen op het plein.

Het hele tafereel wordt vanuit de nis bij de ingang kennelijk gevolgd door een excentrieke oude man met pelgrimsstaf en meerdere jakobsschelpen op zijn jacquet genaaid. Hij is niet veel langer dan anderhalve meter; de panden van de lange, zwarte jas raken bijna de grond. Zijn lange witte haren hangen als een douchegordijn om zijn schedel. Het gebruinde gezicht is pokdalig en de man is deze week nog niet aan scheren toegekomen. Hij komt de trap af en begint in het rap Italiaans en luid gebarend tegen me te spreken. In het Frans maak ik de man duidelijk, dat ik zijn taal niet machtig ben en hij schakelt over op Frans. Hij heeft de bedevaart al heel veel keer gelopen en werkt als vrijwilliger om pelgrims in de stad verder te helpen. Hij prijst mijn gebaar naar het Engelse meisje en vertelt me dat ik mijn credencial stempel binnen moet ophalen. Hij wil me naar het loket begeleiden, maar ik vertel hem dat ik liever mijn fiets hier niet onbeheerd wil achterlaten. Op dat moment hoor ik een vet-Nederlandse “Joehoe!” en wuivend komen de twee Deventer duivinnen op ons af. Ik ontdek een speelse blik in de ogen van de kleine Italiaan en hij vergeet zijn belofte aan mijn adres. Ik vraag de twee peregrinas op mijn fiets te letten; ik haal er alleen mijn stuurtas af. De Italiaan loodst me vlot tussen de groepen toeristen-met-gids door naar het loket voor mijn kathedraalstempel. Hij neemt snel afscheid van me en haast zich ongetwijfeld naar de twee grijze Nederlandse pelgrims bij mijn fiets.

Ik wil voor een aantal mensen hier kaarsen bij het Maria-altaar opsteken en kniel een paar minuten in de kerkbanken voor gebed. Er zijn vrienden, die een extra steuntje van boven best kunnen gebruiken op dit ogenblik. Op het vloer-gedeelte met het beroemde labyrint staan kerkstoelen. Er is niet zoveel van te zien. Voor de mensen die het doolhof willen lopen, gaan de knielbanken op vrijdagden aan de kant.

Bij terugkomst op het plein ligt mijn fiets plat, de twee dames hebben de zorg voor mijn fiets aan de Italiaan over gelaten en die probeert tevergeefs de zware fiets overeind te krijgen. Een stevige windvlaag is de oorzaak geweest. Bij inspectie blijkt de val ter hoogte van de bevestigingsbeugel een gat in mijn voorspatbord gemaakt te hebben. Thuis had ik deze bevestiging al verstevigd met een extra moertje, maar dat gedeelte is nu toch het zwakste punt in de constructie gebleken. Met duck-tape houd ik de zaak nog even bijeen. Lijkt me permanent geen goede oplossing, zo'n losse beugel in de buurt van mijn voorwiel tijdens een snelle afdaling. Daar moet ik later toch even beter naar kijken. Voorlopig kan ik verder.

Na Chartres volgen plattelandsweggetjes met na Thivars een klim uit het dal van de Eure voor een fietstocht over de grens tussen het stroomgebied van Seine en Loire. Hier golvende hardgele koolzaad- en pril opkomende groene graanvelden aan de rand van de Beauce, de uitgestrekte graanschuur van Frankrijk. Ik besluit om nog even door te gaan en niet te kiezen voor de camping net onder Chartres. Het gaat zo lekker vandaag! Dat 'even' wordt toch nog veertig kilometer, ik kom uit in Bonneval. Een vestingstadje aan de rivier Le Loir met goed bewaarde vestingwerken zoals muren, wallen en bastions uit de elfde en twaalfde eeuw. Een sfeervol stadje, dat er vaar je als je langs de uit de twaalfde eeuw stammende St. Michel kapel en door de drie eeuwen jongere ruïne poort St. Roch fietst. De enorme poort met zijn twee torens staat er aan de stadsgrens na de vele belegeringen als een holle kies bij. In het centrum loop ik geheid, fietsend over het hobbelige, eeuwenoude plaveisel van de eng smalle straatjes met middeleeuwse woningen, het 'shaken pilgrim syndrome' op. Te voet zou ik hier een dag kunnen rondwalen en me verdiepen in de rijke en vaak ook bloedige historie van het stadje! Op de fiets is

dit even anders! Maar ik ben moe en volg de borden 'camping'.

Zo tegen zeven uur meld ik me bij een prachtige camping net buiten het stadje. Riante kampeerplaatsen, vriendelijke ontvangst en een kraakschoon sanitaire voorziening. Voor deze luxe betaal ik als fietskampeerder het luttele bedrag van acht euro. Ik besluit dat er dan ook nog best een fles Domaine Codeaux Fleuray van af kan. Vandaag beloon ik me voor de tachtig fietskilometers met een pasta 'quattro formagio' en een goed glas wijn. Op de tuinbank bij de receptie schrijf ik in mijn logboekje onder het genot van een tweede glas wijn. De kurk gaat daarna op de halve fles wijn en reist morgen 'staand' mee in een van de fietstassen. Wie wat bewaart, heeft wat.